

VIJFTIG JAAR BONDEN OP WEG

Vijftig jaar dienstenbonden

A.G. van Dijk-Bufferinga

U staat misschien verbaasd over de titel? Dat is ook wel terecht, want u hebt het maandblad van bijbelstudiebonden in handen en geen blad van een vakbond of zo.

Maar leest u toch verder. Misschien komt u in de loop van dit artikel tot de ontdekking dat de titel toch wel aardig klopte. Dat hopen we eigenlijk ook, want we willen de betekenis van de (vijftigjarige) Bonden eens naar voren halen.

Vijftig jaar bestaan ze. Als eerste werd de Vrouwenbond opgericht op 30 januari 1946 in Rotterdam en de Mannenbond volgde op 14 februari van dat jaar in Amersfoort. Dat de verenigingen en de Bonden toen een nieuwe start maakten, was een uitwerking van de Vrijmaking.

In dit verband is het goed nog te vermelden dat de Mannenbond de oudste rechten heeft vanaf 1922 en dat de vrouwen pas in 1937 aan een landelijke Bond toe waren. Zo was dat toen; beide Bonden waren een teken van die tijd.

Deze korte historie roept bij de eerste generatie waarschijnlijk gevoelens van saamhorigheid en nieuw elan op, naast die van gemis en pijn.

Voor de generaties die het verenigingspad daarna hebben gevolgd, ligt dit anders. Maar samen hebben we alle reden om God te danken voor de mogelijkheid die Hij de afgelopen vijftig jaar in de gemeentes gaf om daar samen met alle heiligen de liefde van Christus, die alle kennis te boven gaat, te leren kennen (zie Efeziërs 3:18). Voor gaven en inzet die Hij daarvoor gaf. Voor de niet meetbare, maar wel merkbare toerusting die mannen en vrouwen ontvingen voor hun persoonlijke geloofspraktijk.

Samen

Wat was het motief voor het verenigings- en Bondswerk? Onze verbondenheid met ons hoofd Christus bindt ons samen. En in de kerk spreekt de HERE ons allen aan. Vanuit die relatie zoeken en waarderen we elkaar en gebruiken we onze persoonlijke mogelijkheden om de gemeente te bouwen in liefde (Efeziërs 4:16). Een toepassing hiervan zien we, als we in de week op een afgesproken tijd samen naar het Woord van God luisteren om daaruit zijn wil te leren kennen en die uit liefde te doen. Om deze initiatieven uit te werken, zijn de Bonden van verenigingen gevormd.

Moment

We brengen het bovenstaande naar voren, omdat een jubileum een goed moment is om de achterliggende motieven en de doelstelling eens te belichten. Iets wat nodig is om als (wijk-)vereniging en Bonden functioneel te blijven door de tijd heen. En dat ze goed en passend blijven functioneren, lijkt me belangrijk, omdat ze *een bestaande mogelijkheid* zijn om in de gemeente het opbouwende gesprek tot verdieping van geloof en liefde gaande te houden.

Daarvoor is een sfeer van vertrouwen en onderlinge betrokkenheid, die in de loop van de jaren is gegroeid, belangrijk. In een dergelijke sfeer kom je gauwer tot diepgaande gesprekken over geloof en leven. En wie van ons ervaart er niet dat onze kennis van Gods Woord als bron voor ons geloofsleven vaak oppervlakkig is en veel te weinig functioneert in onze levenspraktijk?

Meestal denken we niet zo diep na en schatten we het verenigingswerk oppervlakkiger in. We maken ons eerder druk over de inleiding of over de ander die niet meedoet (maar misschien wel iets anders doet tot opbouw van de gemeente).

Hoe dan ook, laten we niet ophouden ons werk in de eerste plaats in gebed aan God op te dragen en van Hem alles te verwachten. En alleen als we ons door zijn Woord en Geest laten leiden, kunnen we meewerken aan de bouw van een levende en missionaire gemeente.

Bonden

Tot nu toe ging het vooral over het plaatselijke werk. Dat spreekt velen van ons meer aan dan het werk van de Bonden. Jammer voor de bestuursleden, maar toch. Ligt dit aan ons mondige leefklimaat en aan het feit dat de meeste leden meer opleiding hebben gehad en dus zelfstandig genoeg zijn om zonder Bonden te functioneren? Als ik een antwoord mag geven, dan wil ik toch positief zijn over de functie en het voortbestaan van de Bonden.

Ik ben positief omdat hun doelstelling dat oproept. Ze willen ervoor zorgen dat de leden kunnen beschikken over

voldoende en kwalitatief goed materiaal, dat stimuleert tot een inhoudelijk goed gesprek, waarbij de dagelijkse praktijk in beeld komt. Dat kan gaan over een bijbelgedeelte, de kerkgeschiedenis, of de belijdenis van de kerk. De artikelen uit WEGWIJS lenen zich daar trouwens ook prima voor. Hiermee stellen de Bonden zich dienstbaar op en willen ze het eigenlijke, dat is het *plaatselijke* werk, stimuleren en continuëren.

Accent

Dat de tijd op iedere generatie een eigen accent zet, is een punt apart. Kwam in de beginjaren de antithese en de toerusting tot strijd sterk naar voren, de laatste jaren leggen we meer de nadruk op persoonlijke toerusting tot praktisch christendom. Dit staat in verband met onze open houding naar buiten.

Als constante zie ik de moeite van de dagelijkse bekering en een vast geloof. In een samenleving die steeds minder met God rekent, wordt dit alleen maar moeilijker.

Dat genoemde accentverschillen de communicatie wel eens moeizaam maken, laat zich raden. Maar laten ze geen oorzaak van verwijdering zijn, en juist prikkelen om samen te blijven putten uit die ene Bron: Gods Woord.

Toekomst

Laten we ons dan blijven inzetten de eenheid van de Geest te behouden door de band van de vrede: één lichaam en één Geest, zoals we ook geroepen zijn tot een en dezelfde hoop waarvoor Gods roeping borg staat (zie Efeziërs 4:3,4).

Met Gods zegen en zijn Geest van wijsheid hopen we verder te mogen gaan, zolang Hij het goed vindt, tot eer van God.